

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

bambôok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Rozárka

Ellen Milesová

*Speciální poděkování mé drahé
odbornici na kočky Kristin Earhartové
za veškerou její pomoc.*

Kapitola 1

„Hej, Michale, počkej!“ Maruška Bártová, které všichni říkali Májka, se řítila po chodníku ve snaze dohonit svého staršího bratra.

Šlápla na brzdu své koloběžky a zpomalila, aby si mohla narovnat obrázek, který držela srolovaný pod paží. Přejela pohledem ulici před sebou. Zjišťovala, kde je její bratr. Jako obvykle byl daleko vpředu. Michal měl vždycky spoustu energie, dokonce i po dvouhodinovém běhání po basketbalovém hřišti.

Májka a Michal se vraceli domů z odpoledních kroužků v místním komunitním centru, kde pracoval jejich tatínek. Májka chodila na výtvarku a Míša hrál basket.

„Pohni sebou, hlemýždi,“ houkl Michal přes rameno. „Jestli se chceš ještě zastavit U Fouska, musíme si pospíšet.“ Když to Májka uslyšela, chytla řídítka a hned vyrazila.

Vždycky se těšila, že bude moct pozorovat zvířátka ve velikém okně místní veterinární ordinace U Fouska. Paní veterinářka Bera-
nová se často starala o zvířata, když jejich majitelé museli odjet pryč. Navíc spolupra-
covala s místním útulkem a snažila se pro opuštěná zvířata najít vhodné majitele. A ně-
kdy dokonce nechala Máju a Míšu, aby si se zvířátka pohráli.

Když Mája uviděla bratra, jak mizí za rohem cihlové budovy na konci bloku, ještě zrychlila.

O chvílku později i Mája zabočila u stejné budovy a prudce zabrzdila před oknem ve-
teriny. Mezi klecí se štěňaty neurčité rasy a přepravkou se siamskou kočkou tu měla pelíšek tři nejroztomilejší koťátka, jaká Mája kdy viděla. Koťata přivírala očka a protaho-
vala se, jako kdyby se právě probudila.

„Jé,“ vydechla Mája. „Jsou nádherná. Mu-
sejí být nová. Ještě jsem je tady neviděla.“
Dvě koťata byla mourovatá. Jedno mělo re-
zavé a krémové pruhy, druhé bylo šedobílé.

Ale nejroztomilejší bylo třetí kotě s jasně zelenýma očima. Bylo celé černé, jen pod bradou mělo chomáček bílých chloupků. „Podívej, jakou má krásnou náprsenku. Vypadá, jako by bylo vystrojené v obleku.“ Mája milovala černobílé kočky. „Kdyby bylo moje, říkala bych mu Oreo.“

„Fuj!“ Michal se na ni zašklebil. „Nikdy nepojmenovávej žádné zvíře po jídle. Nebudeš ho přece jíst, ne?“

Mája se na něj také zašklebila. Nerada to přiznávala, ale měl asi pravdu.

„A navíc,“ pokračoval Míša, „víš, že maminka nám žádné zvíře stejně nedovolí. A kdyby náhodou jo, já bych určitě chtěl psa.“ Ukázal na bílé štěně, které mělo kolem jednoho ze svých tmavě hnědých oček karamelově zbarvenou skvrnu.

„Ani náhodou!“ odsekla Mája. „Jestli někdy budeme mít nějakého domácího mazlíčka, rozhodně to bude kočka.“ Nemohla dopustit, aby jejich zvíře vybíral Michal jen proto, že byl o dva roky starší. Kočky byly

podle ní mnohem lepší než psi. Můžou se vám na klíně stočit do klubička, nepotřebují denně venčit a hlavně krásně předou. Mája vždycky chtěla kočku. Prostě ji musí mít!

Štěňátko, které se líbilo Míšovi, bylo sice roztomilé, ale černé koťátko bylo ještě roztomilejší. Když zívlo, vystrčilo z tlamičky jasně růžový jazýček a Mája uviděla jeho malé – a pěkně špičaté – bílé zoubky.

Ostré zoubky jí připomněly, že domácí kočky jsou příbuzné s velkými kočkovitými šelmami, které žijí ve volné přírodě. Mája si totiž strašně ráda četla o lvech, jaguárech, tygrech a leopardech. Všechny její školní referáty byly o velkých kočkách, třeba o tom, jak rychle dokážou běžet a jak daleko doskočí. Celou spodní polici knihovny ve svém pokojíčku měla plnou knih o zvířatech.

Černé kotě se dobatolilo k oknu. „Jé, ty jsi ale sladoučký!“ zvolala Mája.

V tu chvíli se ve dveřích ordinace objevila paní doktorka Beranová. Když uviděla Máju a Míšu, jak nakukují dovnitř, zamávala jim.

Mája si nervózně skousla dolní ret. Tak moc si chtěla jedno z kořátek pochovat. Ne, vlastně si strašně moc chtěla odnést to černé kotě domů. Ale věděla, že její bratr má pravdu. Maminka jim žádné zvíře nedovolí, rozhodně ne v jejich maličkém bytě s maličkým dvorkem. Maminka totiž byla přesvědčená, že zvířata potřebují hodně prostoru, aby mohla růst a poznávat svět. Když byla sama malá, měli psy i kočky, jenže vyrůstala na venkově, ve velkém domě s rozlehlou zahradou.

„Tak pojď. Maminka bude brzo odcházet.“ Michal zatahal Máju za tričko. „Schválně, kdo bude doma dřív!“ Míša vyrazil tak rychle, že si Mája ani nestihla strčit obrázek zpátky do podpaží. Naposledy se ohlédla za černým kořátkem a pak vyrazila za bratrem. Dohodila ho na rohu ulice, kde Míša musel čekat na přechodu na zelenou. Rozhlédli se na obě strany a převedli koloběžky na druhou stranu ulice (bylo to jejich rodinné pravidlo). Jakmile byli na chodníku, naskočili zase na koloběžky a rozjeli se k jejich domu na konci

ulice. „Remíza!“ křikl Míša a smykem zabrzdil.

Děti prošly brankou s koloběžkami v rukou a stoupaly po širokých schodech, které vedly ke vstupním dveřím jejich hnědého zděného domu. V půli cesty se Mája náhle zastavila. „Počkej, Míšo,“ sykla. „Slyšel jsi to?“

„Slyšel co?“ zeptal se její bratr.

Mája pozorně naslouchala. „Mňoukání,“ zašeptala. Očima sjela k popelnicím, které stály podél jedné strany jejich domu. Pohledem prozkoumala maminciny záhonky i květináče. Zadívala se na ulici lemovanou stromy, viděla auta zaparkovaná u obrubníku, lidi venčící psy, dívku na kole a nějakého tatínka, který před sebou tlačil kočárek. Viděla všechno možné, ale žádnou kočku. Odkud to mňoukání tedy šlo?

„Nic to nebylo. Jen se ti to zdálo,“ ušklíbl se Michal. „Jsi takový blázen do koček, že asi ještě pořád slyšíš ta kořata od Fouska.“

„Ne, určitě jsem slyšela kočičí mňoukání,“ mračila se Mája. „A znělo smutně.“

„No tak, pojď už, Májo.“ Michal znovu vyrazil vzhůru po schodech. „To ty budeš smutná, jestli nestihneš maminku, než odejde do práce.“

Mája se naposledy podívala dolů na ulici a povzdechla si. Míša měl pravdu. Když si teď nepospíší, nestihne maminku. A to by vážně nerada. Jejich maminka Julie pracovala v květinářství o pár bloků dál. Dva-krát v týdnu chodila na večerní směnu a byla v práci až do zavírací doby. Pak ještě musela připravit řezané květiny a doplnit zásoby na další den. Obyčejně se nevracela domů před desátou, takže během takových večerů velel u nich doma tatínek.

Mája vešla do domu a na chodbě postavila svou koloběžku hned vedle bratrovy pod věšák. Slyšela, že se Míša už doma baví s maminkou. Také si s ní chtěla ještě popovídat, ale než vešla dovnitř, přešla po špičkách zpátky ke starým dřevěným vchodovým dveřím a vyklonila se ven. Aha! Tamhle! Zahlédla, jak se vedle popelnice mihlo něco barevného. Bylo

to bílé? Nebo možná rezavé? Nebyla si jistá, ale určitě něco viděla.

„Májo!“ zavolala maminka. „Májo, kde jsi?“

Mája zaváhala. Pak pomalu zavřela dveře. Nejdřív pozdraví maminku a pak se rozhodne, co udělá. Zatím ten zvláštní objev venku bude jejím tajemstvím.

Kapitola 2

„Mami!“ zavolala Mája, když si bleskově zula fialové tenisky a nacpala je do botníku na chodbě. Strčila do dveří a vešla do bytu. „Mami!“

„Tady jsem, Májo.“

Mája šla za maminičným hlasem do kuchyně. Maminka byla skrčená a nakukovala do trouby. Michal se opíral o ledničku. Měli stejně husté tmavé vlnité vlasy, ale Míša je měl ostříhané nakrátko, zatímco maminka je nosila svázané do culíku.

Když Mája vešla, oba vzhlédli. „Ahoj, zlatíčko,“ usmála se maminka.

„Něco jsem dneska namalovala,“ oznámila hrdě mamince Mája a začala kousek po kousku rozbalovat svůj obrázek z výtvarky. „Hádej, co to je.“

„Tygr,“ řekl Míša.

Mája věděla, že bude hádat přesně tohle. Hrozně ráda kreslila tygry, ale tentokrát namalovala něco jiného. „Ne,“ odpověděla, „není to tygr.“

„Leopard?“ zkusila to maminka.

„Přihořívá. Má taky skvrny,“ zaculila se Mája a rozbalila celý obrázek. „Jaguár! Věděli jste, že jaguáři jsou hned po tygrech a lvech třetí největší z velkých koček?“

Maminka s Míšou se na sebe usmáli.

„Ne, Májo, to jsem nevěděla, ale myslela jsem si, že jsi asi namalovala nějaký druh kočky. Hmm... to by mě zajímalo, jak jsem na to jen mohla přijít,“ mrkla na ni spiklecky maminka.

Mája chtěla říct mamince o tom, co před chvílí viděla a slyšela venku, ale nakonec se rozhodla ještě počkat. Nejdřív chtěla sama zjistit, co to vlastně bylo. Takže nic neřekla a jen na ledničku připevnila svůj nejnovější obrázek – hned vedle tří dalších povedených výkresů, na kterých byly také velké kočkovité šelmy.

„Omlouváme se, že jsme přijeli pozdě,“ spustil Míša na maminku. „Mája se nemohla odtrhnout od nových kořat, která jsme viděli U Fouska.“

Mája se na bratra zašklebila. „Pf! A tobě se náhodou to štěně, co tam měli, vůbec nelíbilo, vid’?“

„Už o tom nebudeme diskutovat,“ uzavřela maminka a nandala si chňapku. „Všichni milujeme zvířata, ale tady do bytu už se nám žádné nevejde. Sotva tu je místo pro nás čtyři a pár pokojových kytek.“

„Jo, co kdyby nám to zvíře náhodou vyrostlo tak moc jako ten strom u vás v ložnici,“ ušklíbl se Míša.

„Přesně,“ odpověděla maminka a všichni se otočili ke dveřím do ložnice. Skoro celé okno tam stínil rozložitý fikus. „Netušila jsem, že fikus může vyrůst tak rychle a tak moc.“

„Je až moc veliký,“ zamračil se Míša. „Za chvíli proboří strop.“

„Maminka to s kytkami prostě umí,“ pokrčila rameny Mája.

„Hm, já bych to se psem taky uměl,“ přisadil si Míša a bylo jasné, že se tématu nechce jen tak vzdát.

„A já zase s kočkou,“ rychle dodala Mája a dala si ruce v bok.

„To stačí, vy dva,“ ukončila debatu se smíchem maminka. „Tak kdo chce domácí müsli tyčinky?“

„Já!“ oba hlasitě zakřičeli.

„Aspoň že na něčem se shodnete,“ usmála se maminka. Vyndala plech z trouby a kuchyň se rozvoněla skořicí. „Umyjte si ruce a vyndejte si na stůl sešity. Než budete hotoví, tyčinky krásně vychladnou.“

Brzy už všichni seděli u dlouhého dřevěného kuchyňského stolu, kde Mája a Míša vždy psali úkoly. Mája z batohu vytáhla sešit na matematiku a položila ho na stůl.

„Takže,“ začala maminka, „tatínek přijde za chvíli. Zatím tu s vámi bude paní Burianová.“

Paní Burianová bydlela v bytě nad nimi. Často na Máju a Míšu po škole dohlížela,

i když si obě děti myslely, že v osmi a deseti letech už hlídání nepotřebují.

„Jestli si chcete s tatínkem potom chvíli hrát, musíte si udělat úkoly co nejdřív,“ připomněla jim maminka.

„Dobře,“ přikývla Mája. Maminka vždycky chtěla, aby si všechny domácí úkoly udělali najednou. Michal nevydržel sedět v klidu tak dlouho, ale Máje to obvykle nevadilo.

Jenže dneska to bylo jiné. Mája tušila, co by venku u popelnic mohlo být schované. Jak by se tedy mohla soustředit na zlomky nebo na čtení o Arktidě anebo na jiné školní úkoly, aniž by zjistila, co to venku doopravdy je? Zavřela oči a poslouchala, jestli neuslyší zase nějaké smutné mňoukání. Ale jediné, co slyšela, bylo skřípání starých schodů, jak paní Burianová scházela k jejich bytu.

Vzápětí se otevřely dveře. „Ahoj!“

„Babi Kateřina!“ Mája vyskočila od stolu a běžela sousedku obejmout.

„Ahoj,“ pozdravil Míša mezi sousty müsli tyčinky.

Kateřina Burianov žila v jejich dom uř vice neř dvacet let. Často sedávala před domem a pozorovala lidi – a jejich zvrata – na ulici. Seděla tam i v den, kdy se Brtovi nastěhovali do sveho bytu. A byla to Mája, kdo jí hned začal řikat babi, protože na n byla od začátku moc mil.

Bl boty babi Kateřiny jemn zavrzaly na podlaze, kdyř veřla a posadila se na volnou řidli u stolu.

„Děkuju moc za hldn,“ řekla maminka.

„Ale to nestojí za řeč, vřdyt j je mm tak ráda,“ mávla rukou Kateřina. „Vřdycky je moc ráda pohldm.“

Maminka si vzala tařku a na rozloučenou ob děti políbila. „Poslouchejte babi Kateřinu, oba dva. A připravte si na zítra vřechny věci. Uvidíme se hned ráno.“ Mája i Mřa přikývli. Věděli, jak mají povinnosti, kdyř je maminka dlouho v prci.

Kdyř maminka odeřla, Mája predstrala, ře se u matematiku. Ve skutečnosti ale ztm sprdala plán. Bylo na čase, aby svemu

malému tajemství přišla konečně na kloub. Otočila stránku v knize a založila si ji tužkou, aby se jí neztratila. „Potřebuju trochu vody,“ řekla a odsunula židli.

Babi Kateřina vzhledla od novin. „Donesu ti ji, jestli chceš, broučku,“ nabídla Máje s vlídným úsměvem.

„Ne, děkuju, dojdu si pro ni sama.“ Mája sebrala ze stolu svou sklenici a odešla do kuchyně. Za okamžik byla zpátky a v ruce nesla modrý pytel na odpadky. „Už je skoro plný, tak ho rovnou vynesu.“ Aniž by se podívala na Míšu nebo babi Kateřinu, rychle prošla jídelnou ke dveřím.

Bleskově si nazula boty a vyrazila ke vchodovým dveřím. Pytel nebyl vůbec plný, vlastně byl skoro prázdný. Ale byla to možnost, jak se dostat ven. Po špičkách sešla po schodech a pozorně si prohlížela okolí popelnic. Nic ale neviděla, a tak tiše popošla ještě blíž. Když byla asi tři kroky od popelnic, zpoza kontejneru na papír vykoukl růžový čumáček a bílé vousky. Kotě! Opravdu to bylo kotě!

Vousky zmizely, ale vzápětí se znovu ozvalo zamňoukání.

Koťátko mňoukalo zoufale a bez přestání. Bylo snad v nesnázích? „Tady, čičí,“ lákala ho Mája. „Čičí, čičí.“

Zpoza popelnic vykoukla roztomilá kočička s jasnými zlatými očima a bílou srstí s rezavými a černými skvrnami. Znovu zamňoukala, ukázala svůj růžový jazýček a bílé zoubky a zvedla jednu přední packu. Když Mája nateklou packu pokrytou zaschlou krví uviděla, sevřel se jí žaludek. Chudák koťátko! Nebylo divu, že jeho mňoukání znělo tak smutně, když bylo zraněné. Mája stála úplně bez hnutí. Hrozně moc chtěla jít blíž, ale bála se, aby kotě nevyplašila.

Právě ve chvíli, kdy Mája začala pomaloučku natahovat ruku, uslyšela, jak se za ní otevřely dveře od domu. „Májo!“ zavolal Michal.

Kotě okamžitě zmizelo zpátky za popelnice.

„Májo, co tu děláš?“ zeptal se Michal od dveří.

Než mohla Májka odpovědět, kotě vyrazilo zpoza popelnic, protáhlo se plotem a s ouškama strachy staženýma dozadu tryskem vyrazilo přes chodník. Skočilo pod zelené auto zaparkované před domem Bártových... a zmizelo.

Kapitola 3

„Míšo!“ vykřikla Mája. „Viděl jsi ji? Je to opravdu kočka. Byla zrovna tady.“ Mája ukázala na místo, kde se ještě před chvílí schovávalo strakaté kotě. „Viděl jsi ji, než zmizela?“

Michal přikývl.

Mája si uvědomila, že hrozně křičí. Vždyť by tím mohla kotě vystrašit ještě víc. „Je zraněná,“ zašeptala a podívala se na bratra. „Má ošklivě poraněnou packu a nemůže na ni došlápnout.“ Mája ohnula ruku v zápěstí s prsty bezvládně visícími dolů, aby to Míšovi ukázala.

Michal sešel po schodech dolů. „Bylo mi jasné, že máš něco za lubem,“ řekl. „Nikdy totiž nevynášíš odpadky. To je můj úkol.“

„No a?“ řekla Mája. „Když už jsi ji vystrašil, pomůžeš mi ji aspoň najít?“ Klekla si na

chodník, aby se podívala, jestli se kotě stále schovává pod zeleným autem. Bylo zraněné a potřebovalo, aby mu Mája pomohla.

Michal potřásl hlavou. „Nejspíš už bude dávno pryč.“ Sebral ze země odpadkový pytel a hodil ho do popelnice.

„Míšo, Májo!“ uslyšeli ode dveří hlas babi Kateřiny. „Dokud si neuděláte úkoly, nemáte dovoleno běhat venku,“ připomněla jim.

„My si nehrajeme,“ podívala se na ni Mája bojovně. „Viděli jsme kotě a musíme ho zachránit.“

„Kotě?“ hlas babi Kateřiny na chvíli zjhl. Pak se ale narovнала a mávla rukou. „Kdepak, v žádném případě. Nebudete se honit za toulavými kočkami. Ne, když vás hlídám já. Nikdy nevíte, co by vám neznámé zvíře mohlo udělat.“

„Ale to kotě má ošklivou ránu na přední pauce,“ Mája znovu rukou naznačila, jak kotě drželo svou poraněnou packu. Vykulila při tom smutně oči, ale zdálo se, že babi Kateřinu to nepřesvědčilo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nový domov – Rozárka.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.